

Marián Šuráb

Prečo máme žiť skromne

Snúbenci, ktorí uzatvárajú manželstvo, sa cítia často ako Adam a Eva v raji. Myslia si, že svet im patrí ako Adamovi a Eve raj a ak sa aj objavia nejaké skúšky, nebude problém ich zvládnuť. To si mysleli aj Adam a Eva, keď im Boh zakázal jesť z jedného stromu. Čo tam po jednom strome. Bolo tam veľa iných pekných stromov.

Dnes sme však čítali správu, keď rajská idylka skončila. V živote Adama a Evy vypukla katastrofa. Čo sa vlastne stalo?

Autor tohto biblického opisu pomocou rôznych obrazov sa snaží vysvetliť, prečo je na svete zlo a prečo sa dokáže zmocniť a ovplyvniť ľudí, ktorí sú presvedčení, že oni zlo porazia.

V prvej etape diabol ponúka absolútne poznanie. Chce to len maličkosť, neveriť Bohu. Práve naopak: „vy budete ako Boh.“

V druhej etape nasleduje presvedčenie aspoň jedného z dvojice. Eva sa nechala presvedčiť. Prvá si zobrala zo stromu.

Nasleduje ponuka manželovi. Adam sa nechal ovplyvniť. Všetci prečo by mu chcela Eva niečo zlé?

Potiaťto je to všetko dobré. Prichádza však šok. Biblický autor to vyjadruje slovami: „spoznali, že sú nahí.“ V preklade to znamená, že spoznali, že sa dali oklamať.

Nasleduje zúfalá snaha ešte potlačiť výčitky svedomia. Skryjú sa pred Bohom.

Keď ich však Boh volá, začínajú sa vyhovárať, že sa ho hanbia. Začnú Boha klamať.

Keď ich však Boh usvedčuje z neposlušnosti odpovedajú tým, že sa začnú vyhovárať. Adam to zvalí na Evu, že ona ho naviedla. Eva to zvalí na hada, že ju naviedol. Nepriznajú vlastné zlyhanie, ale vyhovárajú sa. Už je však neskoro.

Tento biblický opis ešte aj dnes vysvetľuje príčiny, prečo niektoré manželstvá a rodiny žijú zle.

Aj keď snúbenci prijímajú sviatosť manželstva, nie všetci prichádzajú pred oltár s pevnou vierou Boha. Už pred oltárom s Bohom nepočítajú. Myslia si, že ako im je dobre v tej chvíli, tak im bude dobre celý život. A predovšetkým, že na všetko si postavia sami. Netreba sa modliť. Netreba

chodiť do kostola. Načo to, veď oni sa majú radi.

A tak diabol sa môže tešiť, že získal ďalší manželský pár. Možno sa im aj začne dariť. Príde však chvíľa, keď im našepká: mohli by ste dosiahnuť ešte viac. Prečo by ste mali žiť skromne. Či si aj vy nemôžete dovoliť to, čo majú iní? A ponúkne im nejaké „jablko.“ To jablko je napríklad nejaký luxusný tovar, alebo drahé auto, alebo drahé bytové zariadenie. A žena povie: to musíme mať. A ak muž zapochybuje, presvedčí ho, že jeho obavy nie sú na mieste.

Lenže to jablko je niekedy veľmi vysoko. Treba sa k nemu len cez námahu dostať. A tak treba pracovať. Treba pracovať dlho. Treba pracovať ďaleko. Už by aj hádam stačilo. Ale prečo prestať? Deti nepotrebujú otca. Žena nepotrebuje svojho muža. Rodina nemusí byť spolu. A keď už sa napokon upokojia, zrazu zistia, že sú „nahí“, oklamaní, nešťastní. Namiesto lásky začne panovať v rodine pýcha a lakomstvo. Namiesto skromnosti bohatstvo. Namiesto pokoja hádky. Namiesto slušných detí - nevychovaní divosi. Namiesto milých slov, hádky a hrešenie.

A potom to pokračuje ako v raji. Treba sa začať vyhovárať. Ja som to nechcel, ty si to chcela. Ja som chcela deti vychovávať, ty si nechcel. Ja som ti bola verná, ty si mi bol neverný. A nasleduje smrť rodiny a ak nie smrť, tak doživotné omdlenie.

Pýtajte sa teraz sami seba, milí manželja, či vám diabol neponúka nejaké „jablko“, ktoré môže ohroziť váš spoločný život. Či ste už aj také jablko neodtrhli a teraz si neviete rady. Ježiš, ktorý vyhánal zlých duchov, chce aj vám pomôcť. Dovoľte mu, aby vám pomohol. Niekedy stačí ľútosť, alebo dobrá sv. spoveď, alebo dobrá modlitba. Predovšetkým však odvaha chcieť svoj život zmeniť.

Nepridávajme sa teda k Adamovi a Eve a k iným manželstvám, ktoré v svojej naivite a pýche nevybudovali spoločnosť a rodinu lásky, ale jamu levovú.

*Mojžiša poslal,
svojho služobníka,
aj Arona si na to vyvolil.
I robili tam v kraji Chánovom
zázraky pred nimi,
znamenia Božie.*

*Poslal im tmy a zotmelo sa,
no priečili sa Jeho príkazom.
Na krv im rieky premenil
a ryby pozabíjal.
Žiab bola naraz plná krajina,
kráľovské dvorany
boli ich plné.
Vyriekol slovo –
priletelo hmyzu,
bzučali komáre
po celej krajine.
Kamenec padal
namiesto dažďa,
íťal do ich zeme plameň ohnivý.
Révu im zbil aj figovníky
a všetky stromy polámal.
Riekol a prišli kobyľky
a pažravého hmyzu bezpočtu.
Každú byl' zožrali v krajine
a každú plodinu poľnú.
Prvorodených
vyhubil v tej zemi,
prvotné kvety mužných síl.*

*Svoj ľud však
obdaril striebrom a zlatom
a nikoho z ich kmeňa nezabil.
Keď odchádzali,
radoval sa Egypt,
pretože veľmi sa ich bál.*

Stále je to rovnaké. Kým ostatní majú radosť z voľna a užívajú si spoločenstvo svojich najbližších, kňaz má plné ruky práce. Snaží sa, aby veriaci zažili to, čo im v danom čase patrí - na Vianoce radosť z daru v Ježišovi, na Veľkú noc nádej z Kristovej obety a zmŕtvychvstania. Všetci očakávajú, že z kňaza bude ustavične vyžarovať ľudskosť a nábožnosť, a kedykoľvek sa s ním stretnú, vždy v ňom nájdu dobrého pastiera. Kňaz však nie je nadčlovek a neraz aj on potrebuje precítiť niečo ľudské, pekné, niečo z tej druhej strany. Aj on je človek a túži po blízkosti iných, po podpore, rodinnej atmosfére.

Ježiš to výstižne vyjadril v nedeľnom evanjeliu, keď nám dáva rečnícku otázku: „Kto je moja matka a kto sú moji bratia?“ Kto je môj blízky? U koho cítim, že sa ku mne hlási a že prežíva so mnou vzťah? Kto ma podporuje? Ten, kto plní Božiu vôľu. Zaujímavé je zamyslieť sa nad tým, kto je Ježišov blízky. Ako píše Marek, prichádzajú jeho príbuzní, vydesení a znepokojení, a chcú ho odviesť, lebo si vravia: „Pomiatol sa.“ Vidíme, že Ježiš to nemal ľahké ani so svojou rodinou. Aj v kruhu blízkych ľudí zažíval nedostatok pochopenia pre svoje poslanie. Napriek tomu je počas celej svojej životnej púte obklopený blízkymi mužmi a ženami, ktorí u neho hľadajú nielen prijatie, ale aj sami dávajú to, čo nazývame priateľstvom, putom a rodinnou podporou.

Nielen Ježiš či kňaz, ale každý človek ľahšie a s väčšou radosťou koná svoju prácu, svoje povolanie, ak prežíva priazeň najbližších. Pred pár rokmi jeden člen spoločenstva Rieka života vydal o tom svedectvo. Povedal: „To, čo vidíte dnes, to, že som tu, je vďaka mojej manželke. Prirovnal by som to k ľadovcu. Len malú časť ľadovca vidieť nad hladinou, omnoho väčšia časť je pod hladinou. Vidíme len jeho špičku, vidíte len mňa. Ak by však nebolo tej časti pod hladinou, tej veľkej a dôležitej časti, ak by moja manželka nebola milujúca, chápací a nepodporovala ma, nič z toho, čo vám dnes odovzdam, by ste nedostali.“ Keď ukončil svoje vyznanie, zaznel veľký potlesk. Nepatril len jemu a jeho slovám, ale aj jeho manželke, ktorá mu dovolila deliť sa o čas s inými a svojou modlitbou pomáha manželovi v jeho evanjelizačnom úsilí.

A čo rodiny kňazov? Istý kňaz rozpovedal svoju skúsenosť: „Pred pár týždňami som slúbil svojim rodičom a bratom, že na Veľkonočnú nedeľu prídem domov na obed. Lenže ako to býva zvykom, väčšinou sa vždy niečo udeje a ja musím meniť svoj program. Po svätej omši boli ešte tri krsty a radostní rodičia s príbuznými si vyžadovali moju pozornosť a čas ešte aj po krste. Vtom zazvonil telefón. Volal otec. Chcel vedieť, či som už na ceste. Vravím: Ešte nie. Začnite bezo mňa! Keď som však o hodinu neskôr došiel domov, stôl bol stále prestretý pre šesť osôb. Čakali na mňa!“ Prajem vám všetkým, no v dnešný deň najmä kňazom a angažovaným laikom, aby ste aj vy mali pod sebou pevný ľadovec a zároveň aby ste i vy boli pevnými ľadovcami. Ľuďmi, ktorí budujú Božiu rodinu a svojimi drobnými prejavmi či slovami podporujú tých, čo konajú Božie dielo. Na to, aby bolo vidieť kúsok ľadovca nad morom, je nevyhnutný mohutný základ pod hladinou vody. Buďme aj my takouto oporou svojim blízkym a priateľom. Aby aj vďaka našej podpore prežívali radosť vo svojom povolani.

JOZEF KOZÁK

Slávnosť Najsvätejšieho Srdca Ježišovho:

Slávime v piatok 12. júna. Po sv. omši bude odprosujúca pobožnosť, pri ktorej možno získať úplné odpustky.

A Boh je verný. On vás nedovolí skúšať nad vaše sily, ale so skúškou dá aj schopnosť, aby ste mohli vydržať (1Kor 10, 13).

Ak niekto práve prežíva ťažkú životnú situáciu, ktorá sa mu javí ako úplne bezvýhodisková, môže tieto Pavlove slová vnímať ako provokáciu: „Jemu sa to ľahko hovorí, keď nie je v mojej koži!“ Ale kto pozná život svätého Pavla, vie, že sa v nezávideniahodných, z ľudského pohľadu úplne bezvýhodiskových situáciách ocitol mnohokrát. A pre každú z nich mal Boh pre Pavla vopred pripravené nielen východisko, ale aj silu. Poslednou skúškou bola Pavlova mučenícka smrť a východiskom z nej „zisk“, na ktorý sa dávno tešil a o ktorom písal na inom mieste (Flp 1,21).

Pane,

prosím, nauč ma správne sa orientovať v zložitých situáciách, zvlášť v tých, ktoré preukázateľne nemajú žiadne ľudské riešenie. Nedovoľ, aby som podľahla malomyseľnosti, ale pošli mi niekoho s odkazom:

„Vydrž, je to skúška! Žiadna skúška netrvá večne. To nič, že nevidíš východisko, stačí, že ho pozná Boh.“

Marie Svatošová „Tykadlom Viery“

Sväté omše v 10.týždni Cezročného obdobia - (B)

8.VI. pondelok

09:00 sv. omša v Báhoni - kňazská rekolekcia

9.VI. utorok

18:00 Za † Ivanu Božikovú

10.VI. streda

18:00 Za Božiu pomoc a zdravie pre jubilanta

11.VI. štvrtok sv.omša z nasledujúcej slávnosti

18:00 Za † Jozefa a Helenu Vavrinčikových

12.VI. piatok - Najsvätejšie Srdce Ježišovo - Slávnosť

18:00 Za † Antona a Brigitu Mruškovičových

13.VI. sobota

08:00 Za †Františka a Viktóriu Kukumbergových a rodičov

Upratovanie kostola č.d. 126 - 150

14.VI. 11. Nedeľa Cezročného obdobia

08:00 Za † Jozefa a Helenu Grančových,
dcéru Vierku a syna Miroslava

Lektori: Vráblová M., Macáková E.

10:00 Za farníkov

Lektori: Pešková E., Radakovičová J.

14:00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

8.VI. pondelok	Sv. Medard, biskup
9.VI. utorok	Sv. Efrém, diakon a učiteľ Cirkvi
10.VI. streda	Bl. Diana, panna
11.VI. štvrtok	Sv. Barnabáš, apoštol
12.VI. piatok	Sv. Najsvätejšie Srdce Ježišovo - Slávnosť
13.VI. sobota	Nepoškvrnené Srdce Panny Márie

Hriechocentrizmus

Vyvarovať sa zla, nedopúšťať sa hriechu v nijakej podobe je nevyhnutné, tu niet o čom diskutovať.

Zastávať však názor, že nijaký hriech neexistuje, spadá do oblasti morálneho extrémizmu, s ktorým nesmieme súhlasiť. Protipólom je pravý opak, keď sa všetok čas venuje inventarizácii a triedeniu vlastných prehrškov.

Nikto nepochybuje o tom, že je dobré byť zdravý, z času na čas zájsť k lekárovi a dať si skontrolovať krvný tlak či absolvovať preventívnu prehliadku u zubára. Keď sa však starosť o zdravie stane stredobodom celého nášho života, časom sa z nás vyklújú protivní hypochondri. Nebudeme robiť nič iné, iba hľadať na svojom tele kadejaký príznak zhubnej choroby.

Stále platí staré pravidlo, že je lepšie chorobám predchádzať, ako ich liečiť. To znamená, že svoju pozornosť musíme upínať predovšetkým na zdravý životný štýl, a nie na choroby.

Podobný prístup môžeme uplatniť aj v duchovnom živote. Od ranného prebudenia až do večerného uloženia sa „ustráchaný kresťan“ zaoberá sledovaním vlastných hriechov. Všetko, na čo sa pozrie, je hriešne, na čo pomyslí, je polohriešne, a čo urobí, je ťažko hriešne. Veľmi veľa času venuje triedeniu hriechov, čo ho úplne pohltí. Jeho život sa stáva hriechocentrickým.

Kristocentrizmus

Ani v najmenšom nechcem zľahčovať ani znevažovať spomenuté otázky, najmä nie problém hriechu. Možno povedať, že hriech a Ježiš stoja na opačných koncoch jednej cesty. Keď sa oči človeka stále upínajú len na hriech, nevyhnutne musí byť otočený chrbtom ku Kristovi. V tejto súvislosti teda navrhujem, aby sme začali pestovať „Kristocentrizmus“. Podobne ako keď sa staráme o naše telesné blaho. Ochoreniam budeme predchádzať zdravým životným štýlom. Ak sa nadchneme pre Ježiša, postupne sa začneme otáčať chrbtom k hriechu.

Ľútosť, stud, svedomie?

Keby sme žili v spoločnosti divých kmeňov, stupeň slušnosti by nám určoval pud. Keby sme žili v spoločnosti polodivých kmeňov, o úrovni slušnosti by rozhodoval kmeňový náčelník. No a keby sme žili v socialistickej spoločnosti, parametre slušnosti by nám stanovila vládna strana. Žijeme však v občianskej spoločnosti, a tak si pravidlá slušnosti určuje občan sám. Vopred stanovené normy zatiaľ ešte tradične uznávanej slušnosti môže občan demokratického štátu chápať ako obmedzovanie svojich neodškriepiteľných ľudských práv a neodňateľných občianskych slobôd, ako prežitok minulosti alebo náboženský predsudok. Ak má tieto pravidlá slušnosti opustiť, v prvom rade sa musí zbaviť studu.

Veľkú časť svojho profesionálneho času trávim vo väzniciach. Pri každom súdnoznaleckom posudku kladím vyšetrovanému otázku, či sa za to, čo urobil, hanbí. Nie je to nič výnimočné, keď dotýčaný buď nevie, čo je presným obsahom tohto slova, alebo pocit hanby nikdy nezažil, alebo

mi len formálne odpovie, že ľutuje to, čo urobil. Pravdepodobne si v tom momente nacvičuje záverečnú reč do súdnej siene. Možno sa však mýlim, pretože nemôžem vidieť do jeho svedomia.

V predchádzajúcom texte som zámerne vyznačil tri slová, ktoré treba trochu bližšie vysvetliť.

Mnoho súčasných ľudí má ubité a znetvorené svedomie. Nesprávnou výchovou je nastavené veľmi široko a prejde ním aj ten najotrasnejší ľudský čin, alebo je, naopak, príliš úzke a svojmu nositeľovi bráni žiť v plnosti a radosti života.

Spisovateľ Bernanos v jednej zo svojich kníh píše:

„Nemôžem pochopiť, akú otrasnú premenu musia ľudia podstúpiť, aby si o svojom vnútornom živote vytvorili iba nečitateľný, schematický obraz. A predsa sa to deje. Aj na svedomí tých ľudí, ktorí chcú byť dobrí, sa pomaly usadzujú drobné klamstvá, dvojzmyselnosti. Tento tvoriaci sa pancier síce zachováva približný tvar toho, čo prikrýva, ale to je všetko. S pomocou zvyku a času si aj tí najmenej duchaplní vytvoria svoj vlastný jazyk, ktorý je neuveriteľne abstraktný a neživotný. Sú ako matné sklo, ktoré prepúšťa len nezreteľné a rozptýlené svetlo, v ktorom sa nedá nič rozoznať. A čo sa potom deje s vyznaním? Sotva sa dotkne povrchu svedomia. Nemám odvahu povedať, že sa rozkladá. Skôr sa mení na kameň.“

Bernanos tým vystihuje tendenciu súčasného človeka zakrývať pravú tvár javov, dávať veciam a skutkom iné, jemnejšie mená, zahmlievať príčiny, bagatelizovať následky, zosmiešniť tragické a dramatizovať smiešne, a tým relativizovať vzťah k pravde, kráse a dobru.

Na konci takejto situácie dochádza k totálnej výmene rolí. Človek prestane počúvať svoje svedomie a prinúti ho, aby ono poslúchalo jeho.

Max Kašparů „Po lane ku Kristovi“

Majster, kde bývaš?

Na Ježišovu otázku: „Čo hľadáte?“ Ján a Ondrej s istou dávkou rozpačitosti odpovedajú takisto otázkou: „Rabbi, kde bývaš?“ (Jn 1, 38). Taká otázka býva pri prvom stretnutí vnímaná ako nevhodná; akiste boli trochu neistí. Musel to byť veľmi silný zážitok pre učeníkov i pre Ježiša. Mali sa stať jeho prvými učeníkmi! Určite im však nešlo o to, pozrieť sa, aké má zariadenie domácnosti, akú má obývačku a kuchyňu. Ježiš sa iste potešil ich otázke, pretože v nej číta ich túžbu poznať ho čo naj dôvernejšie, spriatelíť sa s ním. Pravdepodobne si skutočne priali, aby s ním smeli aspoň chvíľu zostať sami, mimo zástupu. Túto túžbu nám dáva do srdca sám Pán. Prežiť s ním niečo dôverné. A to Pán počuje veľmi rád, pretože sám po ničom inom netúži.

Keď niekto v Izraeli nazval niekoho majstrom, znamenalo to, že ho uznáva, že chce byť jeho učeníkom. A byť žiakom rabbiho znamenalo vidieť, ako žije, prežívať s ním úplne všetko, nechať sa ním formovať.

V prvom okamihu apoštolom iste nenapadlo, čo všetko pre nich bude toto formovanie znamenať. V tej chvíli ich to asi ani veľmi nezaujímalo. Ježišova osobnosť ich natoľko uchvátila, že si nemohli pomôcť. Chceli byť s ním a on s nimi. Sú chvíle, keď dať priestor našej túžbe je to najlepšie, čo môžeme urobiť.

Voitech Kodet O.Carm „Hľadám tvoju tvár“

VOLBA PREZIDENTA

Stará legenda hovorí, že v malej vzdialenej krajine museli jedného dňa zvoliť nového prezidenta. Ako to už v podobných situáciách býva, aj v tejto Rada múdrych požiadala každú dedinu, aby navrhla svojho kandidáta.

Obyvatelia malej dediny v najvýchodnejšom kúte krajiny navrhli na post prezidenta Aldaiu, majiteľku obchodu s látkami. Všetci jej dôverovali pre jej zdravý úsudok, schopnosť počúvať a čestné konanie.

Zvolení kandidáti sa mali zhromaždiť v paláci a vypočuť z úst Rady múdrych požiadavky na splnenie danej skúšky.

Keď nadišiel deň odchodu, vydala sa Aldaia na cestu do hlavného mesta. Tri dni sa stretávala s mladými ľuďmi z najrôznejších miest krajiny. Členovia Rady múdrych kandidátov prijali a - ako je to zvykom pri každej voľbe prezidenta - oboznámili ich s dôležitou skúškou. Úloha sa tentoraz zdala jednoduchá. Každému kandidátovi odovzdajú vrečko so semienkami myšlienok. Tie po návrate domov zasejú do zeme vo svojich rodných dedinách. Po celý čas sa budú starať o narastajúcu rastlinu a po uplynutí desiatich mesiacov sa opäť zídu v paláci. Komu sa podarí vypestovať najkrajšiu rastlinu, ten sa stane novým prezidentom.

Aldaia zasiala semienka myšlienok veľmi starostlivo. Rastlinu nazvala violkou trojfarebnou, menom, ktoré ju naučil starý otec. Vybrala pre ňu pôdu bohatú na živiny, a keďže vedela, že rastlina potrebuje vlhkú pôdu bez stojatej vody, zalievala ju každý deň len potrebným množstvom dažďovej vody. Takisto sa s rastlinou mnohé hodiny rozprávala, no predovšetkým ju počúvala.

Dni ubiehali, no rastlina napriek všetkej starostlivosti nepučala zo zeme. Aldaia vedela, že listy majú byť jednoduché a zúbkované a musia sa striedať - vnútorné majú byť srdcovité a so stopkou, zatiaľ čo vyššie listy zúžené a s krátkou stopkou. Nič z toho však nevidela. Napriek všetkej starostlivosti semienko nie a nie vyklíčiť.

Pochybovala, či je vôbec vhodné znova sa ukázať v paláci, keď v zadanej úlohe neuspela. No napriek tomu vnímala, že je jej povinnosťou prísť, aj keby to malo byť len gesto vďačnosti prejavene všetkým susedom, ktorí ju vybrali ako najlepšiu kandidátku.

Prišiel apríl a s ním aj slávnostný deň, keď kandidáti ukážu svoje myšlienky, ktoré sa im podarilo vypestovať. V paláci predviedli vybraní mladí ľudia rastliny s prekrásnymi kvetmi, so širokými jemnými okvetnými lístkami žltej farby a príjemnej vône.

Členovia Rady múdrych zvolili kandidátov do veľkej sály a otvorili poslednú ceremóniu. Aldaia pozorovala myšlienky ostatných mladých mužov a žien, a mlčala.

Legenda hovorí, že keď popri nej prechádzal najstarší člen Rady múdrych, pozrel sa jej do očí a nahlas predniesol:

„Už máme prezidentku. A vedzte, vy všetci, ktorých naše rozhodnutie prekvapilo, že sme vám takmer pred rokom odovzdali suché semienka. A tie v žiadnom prípade nemohli vykvetnúť. Niektorí kandidáti sa na dnešnú ceremóniu ani nedostavili a tí, ktorí sa dostavili, sa nás všetci, až na jednu osobu, pokúsili podvieť, aby zakryli svoj neúspech. Len jedna mladá žena mala odvalu prísť s prázdny kvetináčom a odhaliť tak najdôležitejšiu vlastnosť budúceho prezidenta -poctivosť.“

Legenda ďalej pokračuje, že hneď ako sa Aldaia ujala prezidentského úradu, zaviedla túto tradíciu: obklopila sa múdrymi ľuďmi a urobila z nich múdrych poradcov, zložité úlohy zverila osobám, ktoré mali odvahu a v minulosti sa priznali k omylu, a zachovala pravidelnú štvrtročnú

audienciu, na ktorej si vypočula náreky a starosti ľudu.

- **Žiť s neúspechom a niečo sa z neho naučiť je známkou múdrosti. Viem zdravým spôsobom vyťažiť niečo z neúspechov? Poučím sa z nich?**

- **Ak som zodpovedný za iné osoby, viem, že počúvanie je inteligentný spôsob práce s druhými. Počúvam ľudí, za ktorých som zodpovedný? Ako ich počúvam?**

- **Možno občas skrývam veci pre nedostatok poctivosti...**

Bruno Ferrero „Kruhy na vode“

Desatoro

Požehnané kresťanstvo

Prvý príkaz Dekalógu - Desat'slovia bol vo viere, ktorú ohlasovala a prežívala Cirkev najprv v Európe, potom aj v iných svetadieloch, základom zdravého života jednotlivcov, rodín i celých národov. Z viery v jedného živého Boha, ktorý sa nám dal naplno poznať v Ježišovi Kristovi, vyrastali osobnosti dejín, ktoré hlboko poznačili svoje i cudzie národy na stáročia - sv. Pavol, pápež Lev Veľký a Gregor Veľký, sv. Augustín, Benedikt z Nurzie so svojou reholou benediktínov, sv. Patrik s íroškótskymi misionármi, ktorí pôsobili aj na území Slovenska okolo a po roku 800, sv. Bonifác, sv. Konštantín a sv. Metod, sv. František z Assisi... a nespočetní ďalší. Nijaké iné spoločenstvo nedalo svetu toľko vzácných osobností ako Cirkev vo viere Ježiša Krista, v jeho láske a v jeho jednoduchom zázračnom príkaze: Miluj Boha celou dušou a miluj blížneho ako seba samého. Len sa zahľadme do dejín Európy, do dejín nášho Slovenska: Koľko vzácných osobností vyrástlo z evanjelia, z viery v Ježiša Krista a z jeho príkazu lásky, ktorým zahrnul celý Dekalóg - Desat'slovia do jedinej vety o láske. A zatiaľ, čo iní ešte aj v novoveku zabíjali ľudí v mene humanizmu bez Boha, v mene slobody, rovnosti a bratstva, Cirkev v mene lásky posielala svojich obetavých misionárov do Ameriky, do Ázie i do Afriky, aby prinášali vieru všetkým národom a s vierou lásku k Bohu, o ktorej hovorí prvý príkaz Desatora a z ktorej vyrastajú všetky ostatné príkazy ako láska k blížnym. A z toho vyrastá kultúra. Takto sa uskutočňovalo komunikovanie národov a ľudstva a robí sa to dodnes, až po Matku Teréziu a Jána Pavla II. - Zatiaľ v osvietenom a pokrokovom 20. storočí vznikli dva obľudné režimy, nacizmus a komunizmus bez Boha, ktoré zotročili národy a zabili desiatky miliónov ľudí. Nimi vznikla podľa prorockých slov Dostojevského „taká tma a čosi také neotesané, že sa celá ich stavba zrútila pod ťarchou ľudského preklínania“. - Medzitým kresťanské Cirkvi posielali svojich misionárov, rehoľné sestry i laických pracovníkov na všetky kontinenty, kde stavali školy, nemocnice, sirotince, zakladali školy, domácu kultúru a literatúru, učili ľudí aj zdokonalenému hospodárstvu a remeslám, a v obetavosti sa venovali aj leprozóriám a najnešťastnejším ľuďom. Všetko v duchu viery v Ježiša Krista, v mene príkazu lásky k Bohu a blížnym, v mene večnosti, o ktorej hovorí Desatoro. Požehnaný jeho Prvý príkaz: „Ja som Jahve, ten, ktorý bol, je a bude, tvoj Boh! Nebudeš mať iných bohov okrem mňa a nebudeš sa im klaňať.“ - Požehnané evanjelium a kresťanstvo, požehnaná Cirkev!

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda ako dar - či záhuba?“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku